

A close-up photograph of a woman's mouth, showing her teeth and bright red, glossy lipstick. The image is the background for the text.

Deník lehký holky

Celeste Will

**ŘÍKÁM SI CELESTE, JE MI 22, STUDUJU PRÁVA
V PRAZE A ŽIVÍM SE JAKO PROSTITUTKA.**

© Celeste Will, 2026

© Grada Publishing, a.s., 2026

*Deník
lehký
holky*

Celeste Will

OBSAH

Jak to všechno začalo?	7
První krůček do sex byznysu	13
Schůzka s majitelkou agentury	17
Co dál?	27
První den v práci	31
První zákazník v Showparku	39
Den poté	47
Druhé setkání s Günterem	51
Byznys plán	59
Patrik	67
Práce jako každá jiná?	75
David	83
Ženatí klienti	95
Výchova politiků v Čechách	101
A co moje rodina a kamarádi?	111
Večery v klubu	119
Incel	129
Sebastián	139
Vincent a Sam	155
Sam	177
Chlapi, co nechtějí sex	189
Vánoční schůzka se Samem	199
High-class společnosti vs. šlapka aneb hierarchie mezi námi	211
Cody	215
A co budoucnost?	235
Doslov autorky:	245
Měla by být prostituce legální?	245

Říkám si Celeste, je mi 22, studuju práva v Praze
a žívím se jako prostitutka.

Jak to všechno začalo?

Abych hned na startu zodpověděla otázky, které vás teď určitě napadají:

Ne, nikdo mě v dětství netýral.

Ne, nikdo mě neznásilnil.

Ne, nemám rodiče alkoholiky.

Ne, nevyrostala jsem v dětském domově.

Ne, nezažila jsem dramatický rozvod rodičů ani žádné jiné tragédie nebo traumata.

Ne, neberu drogy ani nemám dluhy.

Měla jsem normální dětství, rodiče mě vždy podporovali v tom, co chci dělat, a fandili mi, vedli k samostatnosti a nikdy mi nic nechybělo. Už od mala jsem věděla, že chci studovat práva, celé dospívání jsem za tím šla a dostala se na vysněnou školu a následovalo stěhování od rodičů do Prahy. Až tady jsem poznala realitu toho, jak je těžké pracovat a studovat.

Špatně placené brigády jsem po přestěhování přijala jako osud všech studentů a nikdy by mě nenapadlo, že

budu jednou o víkendech dělat úplně jinou „brigádu“. Nechtěla jsem si pořád říkat rodičům o peníze. Dali by mi je, ale připadala bych si hloupě. Jednou jsem se rozhodla osamostatnit a postavit se na vlastní nohy, tak jsem to chtěla zvládnout. Zpětně jsem ale ráda, že jsem si tím vším prošla. Myslím, že i díky tomu si teď nejdu po úspěšné noci, kdy mám v peněžence padesát tisíc, udělat radost na Pařížskou a koupit si kabelku. To už ale dost předbíhám...

Před začátkem prvního zkouškového se ke mně od spolužačky donesl drb. Jedna holka z vyššího ročníku se prý živí jako společnice a někdo objevil její fotky na stránkách, kde se nabízí sex za peníze. Přišlo nám to jako senzace, a i když jsme ji ani jedna neznaly, daly jsme se do pátrání.

Objevily jsme stránku amateri.com a na ní sekci Ona nabízí služby. Bylo to fórum, kam vkládaly svoje inzeráty prostitutky, společně s jejich seznamem služeb, co dělají a kolik si za to berou peněz. Nabídky na anální sex, orální sex bez kondomu, prodej nošeného erotického prádla, nabídky na dlouhodobý placený vztah od starších paní, mladé a nadržené studentky nabízející sex v převlékací kabině, prodej erotických fotek a videí, ... Tohle byl pro mě úplně nový svět. Věděla jsem, že prostituce a OnlyFans existují, ale nikdy jsem o tom nepřemýšlela a měla jsem jenom takovou obecnou představu.

Deník lehký holky

Jak jsme projížděly inzeráty holek a paní, dost mě zaujalo, v jakých částkách se ty inzeráty pohybují – cena za hodinové setkání byla okolo 2000 korun, ale některé částky se vyšplhaly až třeba na čtyři tisíce za hodinu. Hlavou mi tehdy prolétlo, že já na blbý dva tisíce musím pracovat celý den. Stránka amateri.com nás tak dobrou hodinu bavila – četly jsme si inzeráty a dívaly se na profily holek profesionálek. Spolužačku jsme tam ale nenašly, takže jsme to celé uzavřely s tím, že to byl jenom drb.*

Po škole jsem nasedla do tramvaje a dál přemýšlela o inzerátech. Ceny za hodinu se pohybovaly mezi 2000 až 4000 Kč. To mi přišlo úplně jako z jiného světa.

„Tyjo prostitutky vlastně vydělávají za pár hodin to, na co já musím pracovat celej měsíc... To je teda dost nefér, že jim stačí roztáhnout jenom nohy a já musím stát deset hodin na nohou a fakt pracovat... No, ale asi je to zase vykoupenny tím, že po sobě musí nechat lízt hnusný starý dědky a riskovat všelijaký nemoci,“ blesklo mi hlavou. Ještě chvíli jsem si procházela růz-

* Spolužačku jsme ani neměly šanci najít, protože českých inzertních stránek se společnicemi jsou stovky. Agentury mají své stránky, některé nezávislé společnosti mají přímo svoje webovky, pak existuje velké množství stránek, na které vkládají svoje inzeráty jak agentury, tak menší kluby i nezávislé společnosti. Za to, že budou stránky zobrazovat jejich inzeráty, musí většinou platit měsíční poplatek, pro potenciální zákazníky je vstup na stránky zadarmo. Tyhle weby poskytují jenom platformu, kde se kontaktuje majitelka inzerátu a její zákazník, ale samy se na domlouvání schůzky aktivně nepodílí.

né inzeráty nadržených milfek, zlobivých osmnáctek, erotických masáží s happy endem, virtuálních milenek a lekcí dominance, ale pak jsem amatéry zavřela a úplně na to zapomněla.

Pak přišlo zkouškové a já se soustředila hlavně na zkoušky a zápočty. Jsem docela stresář a chci mít všechno perfektní, takže jsem se pořád učila. A do toho brigáda, kde jsem skoro jedenáct hodin stála na nohou. Manažerka na nás byla nepříjemná, jednou byl špatně použitý font na cedulkách, pak jsme zase musely tahat těžké přepravky s jídlem, protože „nemá lidi“, jindy se jí nelíbila barva mých tělových silonek a taky nás pravidelně nechávala čekat na peníze po směně alespoň o hodinu déle, abychom tam musely zůstat. Byla jsem fakt vyčerpaná a zvažovala, že skončím. Jednou večer jsem si úplně náhodou vzpomněla na inzeráty z amatérů a v rámci pauzy od učení jsem si do Googlu zadala *společnice zkušenosti*.

Vyběhlo plno stránek a klikla jsem na jedno diskuzní vlákno, kde anonymní holky popisovaly zkušenosti s touhle prací. Ten večer jsem se k učení už nevrátila. Nejdřív jsem k tomu přistupovala s lehkým despektem, ale čím víc jsem četla, tím víc mi to začalo připadat zajímavé. Holky psaly o svých zákaznících, o tom, jaké to je, co po nich zákazníci chtějí, kolik se tím dá vydělat, jak dlouho už to dělají, jaký mají život, kde byly se zákazníky na dovolené... Ty peníze mi přišly jako úlet, ale co mě zaujalo nejvíc, byl jejich lifestyle – pokaždé je vše

Deník lehký holky

nové, potkávají určitě spoustu zajímavých a inspirativních lidí, hezky se oblékají, cestují, ale nikdo z jejich okolí o tom zároveň neví. A nebudu vám lhát, vlastně i ten samotný sex mi přišel lákavý. Představovala jsem si, jaké to asi je poprvé potkat klienta, vůbec ho neznat a mít s ním placený sex. Přišlo mi to jako hodně vzrušující zakázaný dobrodružství.

Začala jsem si pohrávat s myšlenkou, že ta práce nemusí být zas TAK hrozná. Jasně, stát někde u silnice a mít pasáka je asi šílený, ale co je špatného na tom mít dva tři klienty měsíčně, chodit do drahých hotelů, vydělávat hodně peněz a mít plno volného času? Racionálně to dává smysl. Proč se trápit někde 11 hodin, když tu stejnou částku si můžu vydělat za hodinu? Navíc... jsem mladá, jsem single, chci v životě něco pořádného zažít, mám ráda sex a myslím, že jsem docela hezká. Mohla bych tu práci dělat TEORETICKY taky?

O pár dní později už jsem do Googlu nezadala *společnice zkušenosti*, ale *společnice Praha práce*. Vyběhlo na mě strašně moc stránek různých erotických podniků, privátních bytů a agentur. Byl to pro mě úplně nový svět, a tak jsem se střídavě připravovala na zkoušky a střídavě si hledala informace o tom, jak TEORETICKY začít pracovat jako prostitutka. Na jednu stranu mě to strašně přitahovalo a zajímalo, na tu druhou jsem se strašně bála a sama sebe přesvědčovala, že bych to asi neměla dělat, protože „to přece slušně vychované holky nedělají“. Všechno se tehdy ve

Celeste Will

mně bilo a já neměla nikoho, komu bych to mohla svěřit. Nemohla jsem to říct nejlepší kamarádce ani kamarádovi, ani spolužákům – mysleli by si, že jsem se zbláznila. Byla jsem na to sama, a tak jsem si pořád dokola dělala seznam pro a proti, přemítala nad argumenty, proč bych to vlastně **TEORETICKY** mohla zkusit, a proč ne.

PRO:	PROTI:
Láká mě to dobrodružství a tajný dvojí život	Co když se mi něco stane?
Nechci strávit svoje nejlepší roky jenom ve škole a na brigádách, co mě nebaví	Co když se to dozví naši nebo moji kamarádi?
Chci potkávat zajímavé lidi	Co pohlavní nemoci?
Chci cestovat a poznávat místa	Co když mě někdo bude k něčemu nutit?
Nevadí mi mít sex s cizími lidmi (asi)	Co když budu muset brát drogy?
Chci si rychle vydělat peníze, abych měla čas na svoje koníčky a školu	Co když mi to ohrozí budoucí kariéru?
Myslím, že jsem hezká a chytrá a můžu to zúročit	Nechci být „šlapka“ a „nemám to zapotřebí“.

Nikdy předtím jsem takhle moc nad ničím neváhala. Bylo to sedm ku sedmi a já se moc nepohnula... Musela jsem přestat přemýšlet **TEORETICKY** a rozhodnout se, protože na moje otázky ze seznamu „proti“ mi zodpoví jenom přímá zkušenost. Rozhodla jsem se napsat jedné agentuře a prostě to zkusit – za dvě hodiny „práce“ nabízeli 1000 euro, slibovali zajištění bezpečnosti, a stálou klientelu seriózních a ověřených zákazníků.

První krůček do sex byznysu

Sedla jsem si k počítači, otevřela e-mail a přemýšlela, jak se píše e-mail s žádostí o práci prostitutky. Mám jim poslat životopis? Mám napsat motivační dopis? Kolik cizích jazyků bych měla umět? Jaké fotky jim mám poslat? Mám jim tykat nebo vykat? Budu muset jít na pohovor a budou si mě tam „zkoušet“? Nakonec jsem napsala tohle:

Dobrý den,

jmenuji se Celeste, je mi 21 let a mám zájem o pozici společnice ve Vaší agentuře. Umím dva světové jazyky a v současné době studuji první ročník práv v Praze. Rozhodla jsem se stát společnicí, protože ráda trávím čas ve společnosti mužů, ráda cestuji, poznávám nové věci a mám ráda sex. V příloze zasílám své fotky a těším se na odpověď,

Celeste

Do přílohy jsem nahrála své fotky a zbývalo už jenom e-mail poslat. Najela jsem kurzorem na tlačítko

odeslat a už stačilo jenom kliknout. Strašně mi bušilo srdce – na stupnici adrenalinu od jedné do desíti jsem byla zhruba na stovce. Neustále jsem si těch pár vět e-mailu četla, znovu a znovu. Co když mi napíšíou, že ne? Co když mi napíšíou, že ano? Zároveň jsem se bála a zároveň jsem si už představovala, jaké by to asi doopravdy bylo pracovat jako společnice.

Odeslat.

Tělem mi projela další záplava adrenalinu. Rychle jsem zavřela počítač. Znáte to, jak pošlete nějakou důležitou zprávu a musíte jít okamžitě něco dělat, jenom abyste nebyli u toho, kdyby vám náhodou přišla obratem odpověď? To jsem přesně v ten moment prožívala. Okamžitě jsem šla utírat prach, i když utírání prachu nesnáším.

Zbytek dne jsem byla jako na trní a pokaždé, když mi cinkla notifikace na telefonu, rozbušilo se mi srdce. Ale odpověď z agentury pořád nepřicházela. Ještě před spaním jsem si v posteli kontrolovala e-mail a nic. V ten moment jsem si říkala, že to byl debilní nápad. Určitě už moje fotky viděli a nelíbím se jim. Nebo jsem zpacala to oslovení a měla jsem tykat? Neměla jsem jim poslat nějaké víc sexy fotky? Nebo jsem jim možná měla popsat svoje sexuální zkušenosti? Anebo je to celý scam a moje fotky použijou na něco jiného?

V ten moment mi od nich přišel e-mail. S tlukoucím srdcem jsem ho otevřela.

Deník lehký holky

Dobry večer, Celeste,

děkujeme za zájem a Vaše přiložené fotografie. Rádi bychom Vás pozvali na informační nezávaznou schůzku s naší koordinátorkou. Hodilo by se Vám to například tuto středu nebo čtvrtek v Palladiu v Neo Café?

Schůzka s majitelkou agentury

V den schůzky jsem nemyslela na nic jiného. Sice bylo pořád zkouškové a já se měla učit, ale nešlo to. Neustále jsem přemýšlela o tom, jaké to bude, na co bych se měla zeptat, jestli to přece jenom není nějaký scam nebo jestli tam nepotkám někoho, koho znám.

Měly jsme sraz v jednu v Neo Café a mně došlo, že vlastně nevím, ke komu se mám hlásit nebo koho mám hledat. Nemohla jsem chodit a ptát se lidí, co tam sedí: „Dobrý den, vy jste ta majitelka escortní agentury, pro kterou chci začít pracovat?“

Přišla jsem o trochu dřív a sedla si ke stolečku, kde mě nikdo nemohl přehlédnout. Měli moje fotky, takže věděli, jak vypadám. Přesně v jednu ke mně přišla doopravdy elegantní paní, mohlo jí být tak okolo čtyřiceti. Vůbec nevypadala tak, jak jsem si představovala majitelku escortní agentury – byla menší, hubená, na sobě měla černý kabát a Gucci šálu, elegantní kabelku a velké brýle s obroučky. Vypadala jako z nějakého časopisu o módě. Mluvila strašně klidným

a příjemným hlasem, ale hned jak se mi představila, zapomněla jsem její jméno.

Objednaly jsme si a paní šla hned k věci. Četli můj e-mail a jsem pro ně ideální kandidátka – hezká, mladá, umím jazyky a studuju. To mají prý jejich zákazníci rádi. Nechtějí mít v agentuře holky, které nemají v životě nějaký cíl nebo které tohle dělají na full-time. Jejich zákazníci chtějí mít pocit, že to holka má jako koníček a vlastně není „profesionálka.“

Jak by tedy probíhala naše spolupráce? Všechna „setkání“ jsou na dvě hodiny a déle. Kratší schůzky tato agentura nenabízí – probíhají jenom ve čtyř-pěti hvězdičkových hotelech, nikdy jejich společnice nejezdí k nikomu domů. Dvouhodinová schůzka ale znamená, že jsou ty dvě hodiny vyplněné jenom sexem. Většinou je na začátku schůzky společný oběd/večeře/kafe/sklenička a konverzace, sprcha a až potom se přesouváme na postel.

Po prvním kole sexu hned nemám odcházet, musí proběhnout nějaký small talk, případně mu mám dát masáž a schůzku nějak uzavřít. Klienti nechtějí mít pocit, že je to pro nás jenom transakce. V případě delších schůzek přes noc bude chtít zákazník víc kol sexu (až tři), což je normální. Při schůzkách nemám být na telefonu a nemám se dívat moc na hodinky. Je zakázané si s klienty vyměňovat telefonní čísla, kdyby to agentura zjistila, ukončila by se mnou spolupráci. Pokud mi na

Deník lehký holky

schůzce bude klient nabízet drogy, je jenom na mně, jestli si je vezmu, ale pokud ano, musím být schopná schůzku dokončit.

Za dvě hodiny dostanu 1000 euro a 500 euro odezdám agentuře. Hned od startu se mnou musí nafotit profesionální fotky, které potom dají na internet. Ty mi strhnou z prvního honoráře. Na fotkách musím být jak v elegantních šatech, tak v sexy luxusním spodním prádle. Musí být vidět celá postava, vlasy, ruce, ale v zájmu zachování soukromí mi lehce rozmažou obličej.

Důležité je být na telefonu – v průběhu dne posílají nabídky na setkání. Některá jsou dohodnutá na týdný dopředu, ale některá přichází ze dne na den. Když mi přijde smska a já budu mít zrovna čas, odepišu jim, že mám o schůzku zájem. Pak budu čekat, zda si klient vybere zrovna mě. Pokud ano, pošlou mi detaily schůzky: co na sebe, jaké jsou jeho požadavky, kde schůzka bude a za kolik. Když se schůzkou souhlasím a je potvrzená, nemůžu si to před klientem rozmyslet. I kdyby mi neseděl, schůzka už musí proběhnout.

„Rozumím... Akorát já mám přes den často školu, takže nejsem tak flexibilní s časem, v podstatě od pondělí do čtvrtka nemám tolik času.“

„To nevadí. Je celkem na tobě, jak často budeš chtít pracovat, ale rádi bychom, abys uskutečnila alespoň pět schůzek v měsíci.“

Celeste Will

„Dobře, to bych asi měla zvládnout. A co bezpečnost? Nemůže se mi nic stát?“

„Rozhodně nemůže, klienti jsou prověřeni a máme jejich osobní údaje. Navíc budeš v hotelu, tam si nikdo nic nedovolí. Taky se nám budeš před a po schůzce hlásit, že je vše OK.“

No, tohle mě trochu uklidnilo. Ale přece jenom budu pořád sama v pokoji s cizím chlapem, a kdyby mi sebral telefon, tak mi nikdo nepomůže. Chtěla jsem se jí na to ještě doptat, ale paní najednou vytáhla z kabelky list papíru a položila ho přede mě.

„Tohle je takový vstupní dotazník, kde budou informace o tobě a o tvých službách. Tady máš propisku a vyplň mi ho prosím. Kdybys něčemu nerozuměla, tak se klidně ptej.“

Na papíru bylo tohle: